

שהתקיימו בפני הרבנים הדיינים, ואשר לא שימשה כלל עילה לפסקהדין לגירור שין.

מרגנית טענה כי משהפך ביתהדין פעור לה אדמיניסטרטיבית של רישום תעודת-גירושין לפעולה שיפוטית, והחליט להגביל את נישואיה, ולהפוך את בנה לממור אשר לא יבוא בקהל ישראל, חרג ביתהדין מסמכותו.

לכן ביקשה את ביתהדין הגבוה לצדק לבטל את הפעולה, שנעשתה בלא סמכות. מרגנית האשימה את ביתהדין כי כאשר שאל אותה אם הינה בהריון משימחה שרון, חרג חריגה חמורה מכללי הצדק השיפוט, וזאת מכמה טעמים:

● ביתהדין הרבני לא הודיע לה כי מתקיים הליך שיפוטי, וכי תשובתה תשמש לצורך החלטה שיפוטית של ביתהדין.

● ביתהדין לא איפשר לה להסתייע בעורך-דין, אשר יכול היה להעמידה על הנקודה המישפטית של תשובתה, ולהגן על זכויותיה החוקיות.

● ביתהדין הרבני לא הבהיר לה כי זכותה להינשא עומדת להיפגע, אלא נהג בדרך שאינה עולה בקנה-אחד עם פעילותו של מוסד שיפוטי, והוציא ממנה מידע בהונאה, כאילו מידע זה יסייע לה לזכות במהירות בתעודת-הגירושין שלה ציפתה.

ילד ממזר והורים פסולים

ע"דפי חהלכה היהודית, קיים קשר הרוק בין העובדה כי קשריה של אשה עם מאהבה אסורים אותה על בעלה ומשמר שים עילה לגירושין, לבין איסורה על הבעל — כלומר, המאמץ הצידוק להלכה זו הוא למנוע מן הבעל, שכפה את גירושיה האשה, את האפשרות לשאתה לאשה ועל-ידי כך לצאת נשכר.

על כך טוענת מרגנית, כי בגירושיה שולה, לא היו קשריה עם שימחה שרון העילה לגירושין מבעלה.

בית-המשפט העליון, בישיבתו כבית-משפט גבוה לצדק, החליט כי יש למחוק מתעודת-הגירושין של מרגנית את הפסיקה האומרת שהאשה אסורה לבעלה ולבעלה. ההחלטה נתקבלה ברוב דעות, כאשר בעד-דה חתמו השופט יואל זוסמן, ממלא-מקום

מרגנית לוי ובתה הרבנים הראשיים התנסו

הנשיא, והשופט אליהו מני. נגד החת-לטה הצביע השופט יצחק כהן.

החלטתו של בית-המשפט העליון אינה מתערכת בענייני ההלכה. היא קובעת את דברה רק לגבי רישום המיסמך. לכן לא יוכל ביתהדין הגבוה לצדק לבטל את האיסור עצמו. השערורייה תישאר בעינה.

הילד שנולד למרגנית ולישימחה הוכרו רישמית כממור, הוא לא יוכל להינשא, ולא יתקבל לעולם בתוך קהל ישראל. הרי, שניהם יהודים ילידי הארץ, גם הם פסולים מלהינשא זה לזה.

הנה, רק החליט ביתהדין הגבוה לצדק כי על ביתהדין הרבני בבאר-שבע למחוק את הרישום הפושע בתעודת-הגירושין של מרגנית, שימחה ובנם — ומיד התארגנה קואליציה של נציגי האינקוויזיציה הישראליים בעת החדשה.

הרבנים הראשיים, שלמה גורן ועובדיה יוסף הרשיטו ידיהם זה לזה, והתנשקו. שר-הדתות יצחק רפאל מיהר אף הוא לקפוץ על עגלתם של שני הרבנים הראשיים, שבכל ימי השנה מוכנים לגכר זה לזה את העיניים.

שני הח"כים הצעירים של המפד"ל, יהודה בן-מאיר וזבולון המר, הביעו מיד ועמם נגד החלטתו של ביתהדין הגבוה לצדק. ח"כ בן-מאיר אף איים, כי בתגור-בה להחלטה זו תעזוב המפד"ל את הקואליציה הממשלתית, ותגרום בכך לפיילת ממשלתו של יצחק רבין.

שר-הדתות יצחק רפאל והתקומם כנגד בית-המשפט העליון, והוא מעודד את הרבנים-הדיינים לא לכבד את ההחלטה. בניגוד להצהרת-האמונים שמסר עם בחי-רתו לשר, קרא לרבנים שלא להכיר ב-החלטות בית-המשפט העליון של המדינה.

עניין של יוקרה

אינקוויזיציה הישראלית החליטה להילחם במרגנית ושימחה שרון עד הסוף. וגם בבנם. בעיניהם של החוגים הרדיקליים ואנשי המפד"ל, זהו עניין של יוקרה. אך הילד, שעדיין אינו מבין מה מצפה לו, והוא שנאסר עליה להינשא לאביו-בנה, אינם מסוגלים להתמודד עם עסקני הדת בכוחות-עצמם.

מחמת הסערה שקמה בחוגי הדתיים, ולאור איומיהם של ראשי המפד"ל, מתכנן גנת הממשלה לבקש דיון נוסף בבית-המשפט העליון בעתירתה של מרגנית, הפעם בהרכב של חמישה שופטים, כדי לבטל את ההחלטה הקודמת.

אולם, גם אם תישאר ההחלטה המקורית בעינה, יצטרכו מרגנית ושימחה שרון לעבור נישואין אזרחיים, ואז ייתכן שעורר-הדין זיכרוני יפנה שוב לבית-המשפט הגבוה לצדק, ויבקש להיבטל את משרד-הפנים לרשום את נישואי האזרחיים של הזוג, ולהכיר בהם, כמו בפרשת הכהן והגרושה.

החילוניים הם האשמים

לא שאת החלטתם של דייני בית-הדין הרבני בבאר-שבע, שקברה את סיכוייהם של בנייהזוג שרון לחיות אי-פעם חיים נורמליים וטיבעיים, ועימם גם את אלה של ילדיהם-לעתיד — אפשר עדיין להצדיק, איכשהו, הם, בסך-הכל, פעלו לפי ההלכה ולפי מצפונם.

האשמים הראשיים והעיקריים בשעור-רייה זו, העתידה להכות גלים או אפילו להפיל את הממשלה, הם דווקא החוגים החילוניים. חוגים אלה הם שמסרו את כל ענייני האישות במדינה בידי הדתיים, בגלל קנאויות פוליטיות מסועפות, שאין להן דבר עם ההיגיון האנושי.

פרשות שעורריות רבות כבר ידעה המדינה בתחום האישות. הדרך היחידה לחסלן היא להחליט על הנהגת נישואין וגירושין אזרחיים, כנהוג במדינות נאורות בעולם — כדי שאנשים שכלל תאם הוא האהבה, לא ייאלצו לבלות את חייהם המשותפים בהשפלה ותחב להב החרב של הלכה דתית שמקורה בימייקדם.

קטי האהובה

כפי שצולמה, ליד החתן המאושר, בחתונתם של קטי רודר ויוס מטמון בשכונת מגורים בצפון תל-אביב, בשנת 1958. בחתונה בלטה, בין השאר, יחנן וריקה זואי, שהיו עדיין נשואים, אמנים וסופרים בני הדור הצעיר. קטי הוזרחה שבה את הלבבות.

יורם, יליד רומניה, עלה לארץ בהיותו בן 14. במלחמת העולם השנייה התנדב לצי הבריטי. הוא למד באוניברסיטה העברית בהרצופים ואחרי מלחמת העצמאות החל את הקאריירה שלו כמחזאי בכתיבת מערכונים ללהקות צבאיות.

הוא היה או בתחילת דרכו. ידידיו נימנו עם חוגי הבהומיה, ושעות רבות בילה בחברתם בכסית, שם יצא לו שם של מחזר מזור במיקצת. הוא יושב כל היום בכסית ושוקק, סיפור. באותה תקופה לא הייתה לו פרוטה על הנשמה, והוא התגורר בצריף, ולא עבד, את כל זמנו הקדיש לכתיבה.

נישואין

לנערת-זוהר

מיפנה המפעיר בחייו או היה ניישואי לנערת-הזוהר, הדוגמנית היפה פיה קטי רודר. נישואיהם היו בתדהמה את חוגי החברה הגבוהה, שכן קטי בת ה-19 הצעירה נחשבה או כאחת הנשים היפות הטעם שיששה נר לרגליהן של נשות החברה.

קטי רודר-מטמון, נערה מקסימה, גבוהה, כישרונית וילדותית בנישמתה, נולדה בי טרנסילוניה לאם, שלפני נישואיה הייתה נוצרית, את שנות ילדותה בילתה תחת הכיבוש הנאצי, בבתם של גרמנים נוצרים ששיכנו את עצמם, למרות שידעו כי אביה של הנערה היהודי כלוא במחנה-ריכוז. אביה של קטי נרצח על-ידי הגרמנים במרנה מטהאוזן. אמה, תופרת של אופנה עילית, נישאה בשנית ליהודי, מלחין בי-מיקצועני.

לאחר עלות שריה ארצה, למדה קטי באן בבית-הספר של המיסיון, כשההורים משקיעים בבתם היחידה את כל האמצעים להפכה לנערה משכילה ובעלת גינוני-אצילות. משמלאו לה 17, היא נשלחה לפאר-ריס, אמה, שהיתה אז בעלת סלון-האופנה גבי בתל-אביב, השתוקקה שבתה תמשיך במסורת המישפחתית. קטי התקבלה לבית-האופנה של מלך האופנה הצרפתי, דיור.

בשובה לארץ, כעבור שנתיים, הפכה מייד נערת-הזוהר מיספר אחת של תל-אביב, הציירת ודוגמנית-האופנה היפהפיה, שהתלבשה תמיד בהידור בלתי-רגיל, היתה נקדחת-מוקד בכל המאורעות החברתיים של אותם ימים.

ואז התחוללה טראגדיה. קטי הציעה את מועמדותה לתחרות מלכת-היופי 1958. היא הייתה אחת המועמדות הסופיות, וניבאו לה סיכויים טובים ביותר להיבחר כמלכה.

א ירו נתבקש המחזאי יורם מטמון לכתוב פתיחה מועזת לאחד הרומים נים שלו, אולי היה כותב אותה כך:

המים זרמו מתחת למימתן הדלת, אל החצר. תחילה היה זה קילוח דק שנפג בתוך החול. הדייגים בכפר הפורטוגלי הקטן, שחלפו על פני הבית, העיפו מבטים אל המים הזורמים, ושתקו. הם לא נהגו להתערב בחיי שכניהם. אבל המים המשיכו לקלוה ולשטוף אל החצר גם לקראת ערב, כשחזרו עם רישותיהם מהים. למחרת בבוקר, בדרכם אל הים, כבר היתה שלולית גדולה בחצר-הבית, והמים עדיין זרמו מבעד לדלת, כך, שלושה ימים. עד שחצר הבית כימעט השפכה לבי-צה טובענית. רק אז התעורר חשדו של אחד הדייגים. הוא אסף את חבריו, הם בוססו בשלולית ונקשו על דלת הבית הכודר. איש לא השיב לנקישותיהם.

רק אז פרצו את הדלת, זרם המים פרץ מכיוון חדר האמבטיה של הבית, הציף את כל חדריו, שישקוק המים הפורצים מבעד לברז שבאמבט משך אותם לשם. מיכל האמבט היה מלא על גדותיו, היה שם איש. הוא לא שכב בתוך האמבט. בפיי שוקאיכרים היה שרוע ליד המיכל, בתוך המים, עירום-למחצה ובמצב של התפוררות.

מות

הסופר

יורם מטמון לא כתב תמונה מועזת זו, הוא-הוא היה האיש שנמצא בידי תושבי כפר הדייגים הפורטוגלי, מוטל ליד האמבטיה. הוא היה מת, שלושה ימים היתה גופתו מוטלת בתוך המים בבית הכודר, מבלי שאיש יתעניין בגוולו. אחת הדמויות הידועות ביותר של הבהומיה הישראלית מצאה את מותה בצורה פאתיטית, בפניה נידחת של העולם.

חודשיים ימים קודם-לכן הגיע יורם מטמון אל הכפר הצעירי הקטן, שפנסיוני-ריס אנגלים רכשו להם בו בתים כדי לבי-לות בהם את חופשותיהם. הבית היה שייך לקטי מטמון, אשת-לשעבר של יורם, היא העמידה אותו לרשותו כדי שיוכל להינתק מן העולם, להסתגר ולכתוב בשקט. שם, בעת שהתכונן לרחוץ באמבט, נתקף יורם מטמון לוקף-לב, איש לא היה שם כדי לעזור לו, ולנסות להצילו. הוא מצא את מותו שבועיים לפני יום הולדתו ה-50.

יורם מטמון כאיש צעיר, היה הבטחה בעולמה. הוא היה סופר מתחיל, אינר-טליגנטי ומקסים, אף שלא היה יפה-תואר, והיה אהוב על כל ידידיו, אמרו עליו כי אין לו אף אויב אחד בעולם — וזה דבר שלא כל אחד יכול להשתבח בו.